

Veřejně přístupná účelová komunikace

Postupem orgánů veřejné moci, které ústavně konformním způsobem posoudí existenci definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace, a protože dospěly k závěru, že definiční znaky nebyly naplněny, určí, že dotčené pozemky nejsou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona č. [13/1997](#) Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, nedojde k zásahu do práva na soudní a jinou právní ochranu zaručeného čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV.ÚS 2979/24 ze dne 13.8.2025)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele M.A., zastoupeného JUDr. L.M., advokátem, sídlem H.B., proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. září 2024 č. j. 9 As 32/2024-48 a rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 3. ledna 2024 č. j. 52 A 67/2023-77, za účasti Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích, jako účastníků řízení, a P.R., zastoupeného Mgr. M.K., advokátkou, sídlem P., jako vedlejšího účastníka řízení, tak, že ústavní stížnost se zamítá.

Z odůvodnění

I. Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí s tvrzením, že jimi bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces (sc. na soudní ochranu) zaručené Listinou základních práv a svobod.

2. Z ústavní stížnosti, jejích příloh a vyžádaného spisu Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích (dále jen "krajský soud") sp. zn. 52 A 67/2023 se podává, že Obecní úřad Vojtěchov (dále jen "silniční správní úřad") rozhodnutím ze dne 26. 8. 2022 č. j. 312/22SSÚ/2022 (třetím rozhodnutí ve věci) určil, že konkretizované pozemky v kat. úz. X nejsou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona č. [13/1997](#) Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o pozemních komunikacích"), ani veřejně přístupné (šlo o dvě cesty, a to "cestu přes sousední pozemky" a "cestu od obce"). Krajský úřad Pardubického kraje (dále jen "krajský úřad") rozhodnutím ze dne 20. 2. 2023 č. j. KrÚ 18177/ODSH/2023/Sv, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 23. 2. 2023 č. j. KrÚ 20073/ODSH/2023/Sv, rozhodnutí silničního správního úřadu potvrdil (pátým rozhodnutí ve věci).

3. Stěžovatel podal proti rozhodnutí krajského úřadu žalobu ke krajskému soudu, který ji napadeným rozsudkem (čtvrtým v pořadí), jako nedůvodnou, zamítl. V odůvodnění připomenul čtyři pojmové znaky účelové komunikace a konstatoval, že v dané věci byla sporná existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby. S odkazem na judikaturní závěry Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu uzavřel, že správní orgány splnily povinnost prokázat existenci alternativní cesty, či cest, a vyvrátit podmínku nutné komunikační potřeby. Dále krajský soud reagoval na další námitky stěžovatele, včetně tvrzeného omezení sjízdnosti alternativní cesty.

4. Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž formuloval stěžejní

námítku, a to rozpor skutkových zjištění krajského úřadu i krajského soudu s obsahem spisu a provedeným dokazováním ohledně užívání. Krajský soud se také neměl omezit na závěr, že v současnosti není alternativní cesta užívána žádnou zemědělskou technikou. Podstatné je, že rozhodli by se stěžovatel nebo jeho právní nástupci v budoucnu pozemky zemědělsky využívat, je nezbytné, aby k nim přístup zůstal zachován. Krajský soud nepřiměřeně vyhodnotil i způsob používání náhradní komunikace v zimních měsících. Závěr, že alternativní cesta je méně komfortní a obtížná, neznamená, že je postačující. Posléze namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a jemu předcházejících správních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud napadeným rozsudkem (druhým v pořadí) kasační stížnost zamítl. V odůvodnění uznal, že silniční správní úřad rozhodl o určení právního vztahu týkajícího se pozemku, který v době jeho rozhodnutí již nebyl evidován v katastru nemovitostí pod svým původním označením, nicméně v průběhu řízení nebylo pochybností o tom, o jaký pozemek v řízení jde, a ani následné sloučení pozemků, jehož výsledkem je jinak označený pozemek, nemohlo na jednoznačnosti tohoto vymezení nic změnit. Namítaná vada rozhodnutí krajského úřadu, v němž bylo v záhlaví jako odvoláním napadené rozhodnutí označeno jiné (již zrušené) rozhodnutí silničního správního úřadu, byla zhojena vydáním opravného rozhodnutí. K meritu věci, podobně jako krajský soud, zdůraznil, že veřejně přístupná účelová komunikace musí současně splňovat čtyři definiční znaky, přičemž stěžovatelova kasační stížnost by mohla být důvodná jen v případě, že by stěžovatel zpochybnil právní závěr o nesplnění čtvrtého definičního znaku, tj. nutnost komunikační potřeby. Stěžovatel tak neučinil, neboť nerozporoval závěr o tom, že nevyužívá zemědělskou techniku o šířce 3,8 m a v průběhu správního řízení včas nenavrhl důkazy, z nichž by mohla vyplynout případná potřeba takového využití. Také námítku nesjízdnosti a neschůdnosti alternativní cesty v zimních měsících neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

II. Argumentace stěžovatele

5. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že má zajištěnu dopravní obslužnost svých pozemků po komunikaci ve vlastnictví obce. Soudy podle něj nesprávně vyhodnotily skutečnosti týkající se alternativní dopravní obslužnosti jeho pozemků. Ačkoli bylo uznáno, že přístup po obecní komunikaci je problematický (zejména v zimním období), obecné soudy dospěly k závěru, že přístup je postačující. Tento závěr je nepřiměřený a není podložen skutečným stavem věci. Soudy tedy dospěly k závěru, že přístup je možný, aniž by dostatečně posoudily reálné využití této komunikace, zejména při využití zemědělskou technikou, a zároveň nevzaly v úvahu, že přístup není zajištěn celoročně, což bylo jednoznačně prokázáno v průběhu řízení.

6. Dále stěžovatel opětovně poukázal, tak jak učinil před obecnými soudy, na náleze Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008 sp. zn. II. ÚS 268/06 (N 2/48 SbNU 9) a také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010 č. j. 5 As 3/2009-76. V ústavní stížnosti podrobně popsal genezi této věci počínaje rokem 2012, resp. rokem 1969, kdy věc řešili právní předchůdci stěžovatele přiznáním vydrženého práva cesty, popsal místní poměry a shrnul veškeré námítky uplatněné před obecnými soudy. Je také přesvědčen o tom, že krajský úřad měl zrušit rozhodnutí silničního správního úřadu pro nezákonnost a pro vady řízení, a to nejen pro rozpor skutkového stavu popsaného v napadeném rozhodnutí se spisovou dokumentací, ale zejména pro nepřezkoumatelnost vzhledem k rozporu ve výroku napadeného rozhodnutí s obsahem odůvodnění a podaným odvoláním, jakož i v nemožnosti přezkoumat argumentaci ve vztahu k pozemku parc. č. X1, který aktuálně vůbec v katastru nemovitostí neexistuje.

III. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

7. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž byla vydána napadená rozhodnutí. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel před jejím

podáním vyčerpal veškeré zákonné procesní prostředky ochrany svých práv (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario).

IV. Vyjádření účastníků řízení a vedlejšího účastníka řízení

8. Soudce zpravodaj vyzval účastníky, vedlejšího účastníka, krajský úřad, jakož i Davida Hrdinu a Kateřinu Roseckou (pozn. oba vystupovali v původním řízení společně s Petrem Roučkou jako osoby zúčastněné na řízení) k vyjádření se k ústavní stížnosti.

9. Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel uplatňuje v ústavní stížnosti v podstatě shodnou argumentaci, kterou uplatnil již v kasační stížnosti, přičemž se s jeho námitkami vypořádal v napadeném rozsudku. V tomto rozsudku se zaměřil na posouzení, zda pozemek je veřejně přístupnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a zejména se zabýval čtvrtým kritériem, kterým je nutnost komunikační potřeby, a konstatoval v něm (bod 58.) neexistenci nezbytné komunikační potřeby. Nejvyšší správní soud navrhl, aby Ústavní soud ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou odmítl, a pro případ, že tento návrh nebude akceptován, aby ji zamítl.

10. Krajský soud předně uvedl, že stěžovatel neustále dokola opakuje stejné námitky, které vznášel ve správním řízení i při soudním přezkumu (např. některé části ústavní stížnosti jsou téměř zkopírované ze správní žaloby), a dále popsal reakci na jednotlivé námitky. V závěru krajský soud navrhl, aby Ústavní soud ústavní zamítl ústavní stížnost jako nedůvodnou.

11. Podle vedlejšího účastníka je stěžovatelovo tvrzení o porušení práva na spravedlivý proces v přímém rozporu s výčtem jednotlivých řízení vedených v průběhu 12 let. Považuje za nepochybné, že nebyly splněny podmínky veřejně přístupné účelové komunikace, patrnost a stálost cesty v terénu již neexistuje, za dobu 12 let se změnily poměry, noví vlastníci dotčené pozemky oplotili a vyjeté koleje byly vytvořeny stěžovatelem při svévolném užívání cizího majetku, přičemž koleje sloužily pouze k obsluze stěžovatelova majetku, nikoliv široké veřejnosti. Dále informuje o jednáních ohledně prodeje části dotčených pozemků a uzavírá, že v průběhu všech řízení nebyl prokázán souhlas vlastníka pozemku s jeho veřejným užíváním, ani nebyla prokázána nezbytná komunikační potřeba. Z uvedených důvodů vedlejší účastník navrhl, aby Ústavní soud jako nedůvodnou ústavní stížnost odmítl.

12. Krajský úřad, David Hrdina a Kateřina Rosecká na výzvy k vyjádření nereagovali, proto nastoupila v souladu s poučením domněnka, že se postavení vedlejšího účastníka vzdali, a tudíž Ústavní soud s nimi dále nejednal.

13. Vyjádření Nejvyššího správního soudu, krajského soudu a vedlejšího účastníka zaslal Ústavní soud stěžovateli na vědomí.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

14. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že na základě čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánu veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Jeho pravomoc je založena výlučně k přezkumu, zda v řízení nebo rozhodnutím v něm vydaným nebyla dotčena základní práva nebo svobody a zda lze řízení, jako celek, pokládat za řádně vedené. Směřuje-li ústavní stížnost proti rozhodnutím vydaným v soudním řízení správním či ve správním řízení, není samo o sobě významné, je-li namítána jejich věcná nesprávnost, neboť Ústavní soud není povolán k instančnímu přezkumu rozhodnutí správních orgánů a soudů. Jsou-li ústavní stížností napadena rozhodnutí vydaná v soudním řízení správním, může být z hlediska ústavněprávního pouze

posouzeno, zda skutková zjištění mají dostatečnou a racionální základnu, zda právní závěry správních soudů nejsou s nimi v extrémním nesouladu a zda podaný výklad práva je i ústavně souladný, resp. není-li naopak zatížen libovůlí. Ústavněprávním požadavkem též je, aby soudy vydaná rozhodnutí byla řádně, srozumitelně a logicky odůvodněna. Takovému pochybení Ústavní soud v posuzované věci neshledal.

15. Především je vhodné uvést, že stěžovatel nepředkládá kvalifikovanou ústavněprávní argumentaci, pouze opakuje námitky, které uplatnil v řízení před správními orgány a správními soudy. Námitky zařazené do ústavní stížnosti tak svědčí spíše o neztotožnění se s právním názorem rozhodujících soudů. Stěžovatel nesprávně předpokládá, že Ústavní soud podrobí napadená rozhodnutí běžnému "instančnímu" přezkumu. Z výše vyložených kritérií ústavněprávního přezkumu je zřejmé, že tato role Ústavnímu soudu nepřislouží, není jeho úlohou být další, "třetí", instancí správního soudnictví.

16. Podle zjištění Ústavního soudu se ve stěžovatelově věci správní soudy řádně věnovaly posouzení definičních znaků veřejně přístupné účelové komunikace umístěné podle tvrzení stěžovatele na konkretizovaných pozemcích vedlejších účastníků, zejména existencí nutné komunikační potřeby. Soudy přisvědčily zjištění správních orgánů, že v dané lokalitě se nachází alternativa, o níž bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území rozumně uvažovat. Jejich právní závěry jsou ústavně souladné. Napadený rozsudek Nejvyššího správního soudu je obsáhle a důkladně odůvodněn s odkazy na příslušnou právní úpravu a relevantní judikaturu, pročež lze i jeho právní závěry označit za ústavně konformní. Nejvyšší správní soud srozumitelně a logicky vyložil, proč považuje závěry krajského soudu i správních orgánů za případné, a důsledně vypořádal všechny námitky stěžovatele (srov. body 38. až 62. odůvodnění rozsudku).

17. Ústavní soud připomíná, že sama skutečnost, že se stěžovatel se závěry krajského soudu a Nejvyššího správního soudu neztotožňuje, nezakládá důvod pro zásah Ústavního soudu, který již v minulosti mnohokrát zdůraznil, že z práva na soudní ochranu neplyne právo na úspěch ve věci. Obecné soudy nyní v odůvodnění svých rozhodnutí přesvědčivě a logicky vyložily, jakými úvahami se při rozhodování věci řídily, tedy mimo jiné, k jakým skutkovým zjištěním na základě provedených důkazů dospěly a jaké právní závěry z těchto zjištění učinily.

VI. Závěr

18. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem Ústavní soud neshledal porušení základních práv stěžovatele, a proto jeho ústavní stížnost podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zamítl.

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)